

ERSİ SOTİROPOULOS

1953 yılında Patra'da doğan Sotiropoulos, günümüz Yunanistan'ının en çok sayılan ve tanınan yazarları arasındadır. Floransa Üniversitesi'nde Felsefe ve Kültürel Antropoloji üzerine eğitim gören yazar, 1983-1991 yılları arasında Roma'daki Yunanistan Büyükelçiliği'nde Kültür Ataşesi olarak görev yaptı. 1992 yılında İtalyan Cumhurbaşkanı tarafından Commendatore dell'Ordine nişanına layık görüldü. Atina'ya döndükten sonra, kısa bir süre Yunan Film Merkezi'nde Basın Ofisi Müdürlüğü yaptı. Uzun yıllar boyunca Yunanistan'ın *Eleftherotypia* gibi prestijli gazetelerinde köşe yazarlığı yapan yazarın şimdye kadar yayımlamış on dört romanı ile bir şiir kitabı bulunmaktadır. 2000'de yayımlanan tartışmalı romanı *Turunçlar Arasında Zikzak*, aynı anda hem Yunanistan Ulusal Edebiyat Ödülü hem de Yunan Kitap Eleştirmenleri Ödülü'nü kazanan ilk ve tek roman oldu. Eserleri İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İsveççe gibi birçok dile çevrilen Sotiropoulos'un *Harvard Review*, *Mondo Greco* ve *Metamorphoses* gibi dergilerde yazıları yayımlandı. Fransızcaya çevrilen ve 1897 Paris'indeki genç Konstantin Kavafis'in üç gününü anlattığı *Geceden Geriye Kalan* romanı ile 2017 yılında dünyaca ünlü Fransız Edebiyat Ödülü Prix Méditerranée'nin Yılın En İyi Yabancı Romanı ödülüne layık görüldü. Yazar halen Atina'da yaşamakta olup Amerika'da Princeton Üniversitesi ve Iowa Uluslararası Yazı Programı, Almanya'da Schloss Wiepersdorf, Sacatar Vakfı gibi üniversite ve enstitülerde bilim kurulu üyeliği bulunmaktadır.

Ayrıntı: 1093
Edebiyat Dizisi: 233

Eva
Ersi Sotiropoulos

Kitabın Özgün Adı
Eva

Yunancadan Çeviren
Ayhan Özşeker

Son Okuma
Ayten Koçal

© Ersi Sotiropoulos
Published by Patakis, 2009 - Greece

Türkçe yayım hakları
Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Fotoğrafi
Hennip Heckman / EyeEm / Getty Images Turkey

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 – 576 00 66
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım: Ağustos 2017

Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-201-0
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI

Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Çağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi

facebook.com/ayrintiyayinevi

instagram.com/ayrintiyayinlari

Ersi Sotiropoulos
Eva

EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

BİR SON DUYGUSU / *Julian Barnes*

HAYAT DÜZEYLERİ / *Julian Barnes*

MUTSUZLUK ZAMANLARINDA MUTLULUK / *Wilhelm Genazino*

KIRIK KÖŞELİ İLKBAHAR / *Mario Benedetti*

GECELERİ DAİRELER ÇİZEREK YÜRÜRÜZ / *Daniel Alarcon*

BİR BUĞDAY TANESİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*

İSTİSNA / *Christian Jungersen*

ORBİTOR / *Mircea Cărtărescu*

KAYBOLUYORSUN / *Christian Jungersen*

İÇERDEKİLER / *Victor Serge*

TİBET ŞEFTALİ TURTASI / *Tom Robbins*

BAHAR / *Sabine Adatepe*

CHE'NİN BİRLİĞİ / *Carlos Gamerro*

EFENDİNİN GÜZELİ / *Albert Cohen*

FRANSIZ SAVAŞ SANATI / *Alexis Jenni*

ARADAKİ NEHİR / *Ngũgĩ wa Thiong'o*

BEDENİN GÜNCEŚİ / *Daniel Pennac*

ZAMANIN GÜRÜLTÜSÜ / *Julian Barnes*

ORBİTOR Göz Kamaştırıcı / *Mircea Cărtărescu*

KIRAÇ GÖKYÜZÜ / *E. E. Sule*

DENİZ DENİZ / *Iris Murdoch*

BAŞLAMA YERİ / *Ursula K. Le Guin*

SİLAHI SEÇMEK / *Judith Kuckart*

KARANLIK GÜZERGÂHLAR / *John Ralston Saul*

AĞABEYİNE ÇİÇEK TAŞIYAN KIZ / *Natsuki Ikezawa*

NOSTALJİ / *Mircea Cărtărescu*

KELEBEKLER ZAMANI / *Julia Alvarez*

Teşekkür

Eva'nın taslak olduğu, hatta sadece bir paragraf olduğu zamanlarda bana destek olanlara teşekkür etmek isterim. Stratis Haviaras'a, Mişel D'ye, Cathy Yeh'e, Kostis Agouridis'e, François Perez'e, Hristos Tsiamis'e, Evelyn Tonyton'a ve bir kez daha Toula Kontou'ya teşekkürler. Kimseyi unutmadığımı umuyorum. Yine bu dönemde sayfalarımla defalarca taşındım ve ağırlandım. Bu yüzden bu kurumlara da teşekkür ederim: Ledig House, Schloss Wiepersdorf, Instituto Sacatar, Liguria Study Center, Baltic Centre for Writers and Translators, Paros Edebiyat Evi, Rodos Edebiyat Merkezi. Ksilokastro'daki günler için Vivian Patkou'ya, 2008 yazındaki dairesi için Sofia Iordanidou'ya teşekkürler.

Romanın küçük bir bölümü 2007'nin Eylül ayında *Entefktrio* dergisinde, "Bugün" başlığıyla yayımlanmıştır.

Kulüpten çıkarken rüzgâr kesilmiş ve soğuk azalmıştı. Yoldaki çamurdan gölcükler parlıyor ve arka planda bir çift sarılmış yürüyordu. Beyaz şala sarınmış kadın, erkeğin omuzlarının uzantısı gibi görünüyordu. Eva uzaklaşan çifte baktı; sanki uçuyorlardı.

Ters yönde, Tiyatro Meydanı'ndaki tünelden ilerledi. Eski gazeteler ve poşetler kaldırıma saçılmıştı. Demirlerle örülmüş bir dükkânın önünden geçti ve girişinde durdu. Kurutulmuş mezgıt kasalarının önlerine ve arkalarına turşu ve zeytin varilleri dizilmişti. Daha arkalarda ise bakliyat, mercimek ve fasulye çuvalları duruyordu. En arkada da karanlıkta demirleri parlayan bir bisiklet. Dükkânın ortasında, kasanın önünde soluk bir ışık yanıyordu. Hemen onun yanında, üzerinde açılmış bir şişe portakal suyu ve bir pipet duran ahşap bir masa göze çarpıyordu. Şişenin boğazını altın rengi başları olan böcekler çevreliyor ve pipetin üzerinden aşağı kayıyorlardı. Eva gözlerini kıstı. Böcekler kayıp düşüp tekrar tırmanmaya başlıyordu.

Üzerinde parlak bir etek, gri baklava desenli siyah bir tayt ve bakır rengi topuklu ayakkabı vardı. Gecenin başında muz şeklinde tepesinde topladığı saçları şimdi dağınık bir şekilde omuzlarına düşmüştü. Yün ceketini yıpranmış görünüyordu; kumaşı kırışmış ve yünlü manşetleri tiftik tiftik olmuştu. Bu ceket bir zamanlar büyükannesinin konserlere giderken giydiği ceketti. Neyse ki açık göbeğini kapatacak kadar uzundu, ancak omuzlardan sığıyordu. Astarı sökülmüş ve *figanın* narin zincirine dolanmış firfırları boynundan aşağı sallanıyordu. Her zaman yumruğu havada olduğu için, ironik bir şekilde partideki eleştirmen bunu fark etmişti. Eva utanmış ve ona Brezilya'da buna *figa* dediklerini ve bunun bir iyi şans sembolü olduğunu anlatmıştı. Ancak anlaşılın müziğin sesi çok yüksek olduğu için o bunu tam duymamıştı, bu yüzden görkemli burnuyla ona doğru eğildi ve göğsündeki küçük yumruğu dikkatle inceledi. Ona, "Saftrik olma, devrim bitti" ya da onun gibi bir şey dedi. Eva, müziğin ritmine göre renk değiştiren cam plakaların içinden sanki bir şeyler çıkacağını beklemiş gibi şüpheyle yere baktı. "İçecek bir şeyler alacağız" dedi ve uzaklaştı.

Parti o an tüm hızıyla devam ediyordu. Müzikteki basın sesi kan pompalanışı gibi geliyordu kulağa. Sahne ışıkları karanlığı bombalıyor, tüm kulüp açgözlü bir kalbin atışı gibi zangırdıyordu. Beyaz gömlekleri ve ateşli bakışlarıyla genç erkekler, piste ulaşmaya çalışırken büyük kırmızı ağızlı kadınları çekiştiriyor, diğerleri ise bara ulaşabilmek için ittiriyorlardı. Fare gözlü şişman bir adam tanıyormuş gibi el işaretleriyle onu çağırıyordu. Adamın yanındaki kız ellerini mikrofon gibi yapmış, bağıra çağıra şarkı söylüyordu. Eva kocasının nerede olduğunu merak etti. Partiye Nikos'la birlikte gelmişlerdi. Kulübün dışında sıra bekliyordu ve esen rüzgâr gözlerini yakıyordu. Kulübün girişi, konukların başlarında asılı duran, beyaz duman ve tül den oluşan bir tünel gibiydi. Ve nihayet içeri girebildiklerinde, neredeyse yüzyıldır görüşmedikleri manasız insanlarla karşılaşmışlardı. Sonra Eva birini selamlamak için dönmüştü. Kimi? Hatırlamıyordu.

Kafasını çevirdiğinde kocası kaybolmuştu. Bir süre sonra onu kalın bacaklı genç bir sarışınla konuşurken görmüş ve

onlara doğru yaklaşırken, kendisinin böyle şişko bacakları ol-
saydı asla mini etek giymeye cesaret edemeyeceğini ama aslın-
da bunun yanlış olduğunu düşünmüştü, çünkü son tahlilde bir
kusura dikkat çekmek onu örtmekten daha iyiydi. Bara çok
yakında, demirlerin kavis yaptığı noktada duruyordu. Beklen-
medik bir şekilde, birkaç dakika için insanlardan sıyrılıp bir
mojito kapma şansı yakalamıştı, ancak sonra kocasını yeniden
kaybetti.

Kalın yağ tabakasının içinde yüzen tombul yeşil zeytinlere
baktı. Arada cam olmasaydı demir parmaklıkların arasından
ellerini uzatıp birkaç tane alabilecek kadar yakındı varil. Daha
fazla altın başlı böcek görmeyi bekleyerek gözlerini kısıtı. Fakat
zeytinler hâlâ yeşil ve hâlâ zeytinlerdi. Her biri ayrı ayrı yağın
içinde parlıyordu. Yani şimdiye kadar.

Dükânın girişinden birkaç metre uzakta, birbirine yapıştı-
rılmış kartonlardan oluşan dikdörtgen bir kutu vardı. Bir adım
yaklaştığında, kıvrılmış yatan bir adamın yüzü belirdi. Koyu
bukleli saçları vardı. Adam hareket etti ve arkasını döndü. Son-
ra kafasını omzuna yasladı ve gülümsedi. Gençti. Gözaltı tor-
baları ve neredeyse beyaz dudakları vardı. Yanı başında bir
transistör ile bir dergi ve derginin üzerinde de bir adet gözlük
vardı. Onun yanından hızla geçmek için acele ediyordu, ancak
trafik lambalarına vardığında durdu ve geriye doğru baktı. Genç
adamın elini, rahat avcuyla belli belirsiz selamlar gibi yarı ara-
lık parmaklarını görüyordu. İki köpek ona doğru koşarak geli-
yordu. Geçip gitmelerini umarak hareketsiz bekledi. Büyük olan
köpek beyaz ve tasmalıydı. Diğerı kırmızımsı kahverengiydi ve
topallıyordu. Adımları asfaltın üzerinde birleşti. Beyaz köpek
adımlarını topal olanın yürüyüşüne göre ayarladı. Topal olan
da siyah sadık gözleri ve ağzında oynayan diliyle diğerini takip
etti. Köpekler kartonların yanında duraksadı. Uyuyan adamı
koklayıp aynı hızla uzaklaştılar.

Bir motor sesi duydu. Yolun derinliklerinden bir taksi gö-
ründü tüneli portakal rengi pırıltılarla yıkayarak. Hızını keserek
yaklaştı. Sürücü buharlı pencerelerden geriye baktı ve bir kez
kornaya bastı. Eva bir an için tereddüt etti, sonra yoluna devam
etti. Yürümeyi tercih ediyordu. Bir sigara yakmak bile isteme-

diği için çok iyi hissediyordu. Önünde meydanın soluk ışıkları görünüyordu. Üzeri kapatılmamış ve içine su dolmuş çukurlarla yol delik deşikti. Kaldırım yoktu. Asfaltı sanki biri havaya uçurmuştu da taşlar, kablolar ve paslı borular, patlamış bir karından dışarı taşan organlar gibi ortaya saçılmışlardı. Moloz ve su birikintilerinin üzerinden dikkatle atlayarak yoluna devam etti. Taşlar şaşı bakıyordu. Her su birikintisinin, sularında hap-solmuş gümüş bir gözü vardı.

Küçük bir toprak sunak, yeşil filizleri ve yılan dolu dallarıyla meydanın bir köşesine kurulmuştu. Daha yaklaşıncı bunların enginar sapı ve çürümüş pırasa olduğunu gördü. Burada sebze pazarı sabah açılır ve ortalık sestem, gürültüden geçilmezdi. Karnabaharlar geçidi; ayva, armut ve kuru incir dağları. Bir keresinde ufak bir gezintiye çıkmış ve süpermarkete gitmişti. Elmaların dans ettiğini, muzların kasalardan fırlayıp onu derin bir reveransla karşıladığını görmüştü. Ama çok olmuştu. O zamanlar çok genç ve zayıftı. Saçlarına kalıcı rasta yaptırmıştı. Böylesi çok pratikti; tarama gerektirmiyordu. Yikanıp sokağa çıkıyordu. Saçları rüzgârda özgürce kuruyor ve her seferinde bukleler farklı, beklenmedik ve ona yakışan bir stil oluşturuyordu. Nikos sonraları Eva'nın o dönemden kalma bir fotoğrafını görüp gülmeye başlayacak ve bunu berbat bulduğunu söyleyecekti.

Berbat? Böylesi bir kakhaha ve kötü yorum için hazır değildi. Hâlâ tanışmalarının üzerinden çok geçmiş sayılmazdı ve ilişkileri ufak adımlarla ilerliyordu. İkisi de gerçekte olmayan ideal bir görüntü çiziyor ve birbirinin duymak istediği şeyleri söylüyordu. Birkaç gün sonra, belki de o aynı akşam, sevişmişlerdi – tam bir fiyaskoydu! Bütün eylem boyunca Eva bir sonraki gün yapması gereken işleri düşünmüş, sol ayak parmakları uyuşmuş ve bitirdiklerinde sanki yapması gereken önemli bir iş varmış gibi mutfağa koşmuştu. Fayanslara, alacakaranlıktaki donuk parlaklığa baktı. Sonra musluğu açtı ve suyu akıttı. Nikos ona yan odadan bir şeyler söylüyor, kelimeler boş tabağa çarpan büyük bir çorba kaşığı gibi çınılıyordu. Ve şu an hatırladı ki lavabonun yanında su içerken bardağın içinde küçük ışıltılar fark etti. Su yoğundu, boğazından geçmi-

yordu. O geceden sonra ayrıldılar; daha doğrusu ayrılığın gücüne teslim oldular. Ne Nikos onu aradı bir daha, ne de o Nikos'u. Ta ki bir yıl sonra, bir arkadaş grubunun içinde beklenmedik bir şekilde Nikos'a rastlayana ve ona deliler gibi âşık olana kadar. Bu zaman içinde üniversiteden mezun olmuş ve yine başka bir hayal kırıklığı yaşamıştı: solcu yazar fiyaskosu. Daha sonra fark edeceği üzere, bu yeni fiyasko da onu her şeyi bırakıp Nikos'la ilgilenmeye itmişti.

Arkasında bir çığlık duydu. Tünelin içinde koşan ufak tefek bir kız gördü. Yüzü karanlık, çok terli ve ağzı ekşi bir kahkahayla açıldı. Meydanın yan yollarından birindeki yıkık dökük bir evin kapısı açıldı ve içinden kocaman bir kafa uzandı. Etrafa bir göz attıktan sonra yeniden saklandı. Kapının eşiğinde zayıf bir ışık yandı. Meydanın alt tarafından, yarı soyunuk iki tip geliyordu. Peruk, mini etek ve kalın tabanlı ayakkabıları vardı. Büyük adımlarla koşuyorlardı. Küçük kız harap evin kapısını yumruklamaya ve sonra da tekmelemeye başladı. Koca kafa yeniden belirdi ve onu kapıdan sertçe itti. Fakat kapının arkasındakinin bir genç, hatta bir çocuk olduğunu fark eden kız, çocuğun başı ve eli arasından kayarak içeri girmeyi başardı ve kapı yeniden kapandı. Nefes nefese iki travesti yol ortasında kavga ederek yaklaşıyordu. Ettikleri küfürler kulağa İspanyolca gibi geliyordu. Kapıdaki ışık söndü. Sonra birden bir devriye arabası ortaya çıktı; motoru çalışır vaziyette kapının

önünde durdu. İçinden bir polis dışarı çıktı, diğeri elinde bir plastik bardak kahveyle sürücü koltuğundan dışarıyı izliyordu. Eva'ya baktı ve esnedi. Ona tekrar bir bakış attı ve elindeki bardakla gitmesini işaret etti. Eva "Taksi bekliyorum" dedi ve açıklama yaptığı için kendine kızdı.

Polis motoru durdurdu. Kapıyı açtı ve ağır ağır arabadan çıktı. Konuşmaya başlamadan önce pipetle kahvesinden bir yudum aldı. "Atina Caddesi'nde taksi geçiyor" dedi, Eva'yı tepeden tırnağa inceleyerek. "Şuradaki yoldan." Eva tek kelime söylemeden uzaklaştı. Travestilerin yanından hızlı adımlarla geçti. Biri duvara yapışmış zorlukla nefes alırken diğeri polise vereceği kâğıtları çıkarıyordu. Ağır makyajlı yüzünde devasa komik bir ifade vardı. Polis memuru ağzında bir sigarayla bekliyordu. Çok genç ve tombuldu. Eğer bu sahne bir filmde olsaydı, çok sahte ve kötü bir taklit olurdu, diye düşündü ilerlerken.

Bu güzergâhtan hiç emin olmamakla birlikte rasgele bodur, seyrek ağaçlı ufak bir yola saptı. İçi geçmiş acı portakallar sarıyordu alacakaranlıkta kımıldayan tozlu dallardan. Yolda in cin top oynuyordu. Yalnızca gölgeler vardı. Normal koşullarda, eğer bu semtte yalnız olsaydı, panik içinde bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Normal şartlarda.

Mahalle sidik ve baharat kokuyordu. Bir vitrinin bulanık camının arkasında bir demet kuru kekik seçiliyordu, belki de adaçayıydı. Altın rengi böcekleri yeniden görebilecek miyim, diye düşündü. Gözlerini kısıtı ve yalnızca önündeki yolu, karanlık tünelleri, içi çöple dolup taşan bir çöp varili görüyordu.

Kulübün üst katında gördüğü böcek ilk ve benzersizdi. Işıltılı, eşsiz. Hem bu kadar sürekli ve güçlü altın rengi ışık saçan hem de bu kadar müthiş bir ışıltıyla soyut kalabilen bir böceği hayatında bir daha göremezdi. Ufak bir merdiven kulübün üst katına çıkıyordu. Nikos'u ararken buradan inmişti. Daha önce tuvaletten çıkarken aynada yüzü neşeli, yalancıkdan neşeli görünüyordu. Çıkarken merdivenlerin duvarın içinde bir kemere saklandığını keşfetti. Üst kat alçak tavanlı büyükçe bir tavan arasıydı ve yerde kalın yastıkları, ufak yuvarlak masaları ve nargileleriyle tam bir şark köşesi gibi düzenlenmişti. Partidekiler ya daha buraya gelmeye başlamamışlardı ya da burayı henüz

keşfetmemişlerdi. Sayısız Kali tanrıçası duvar kâğıdından kasvetle buraya bakıyor; zillerle ve daha derinlerden ufak bir hayvanın daimi hırlamaları gibi gelen müziği dinliyorlardı. Hayvan ağlıyor muydu yoksa? Eva bir yastığın üzerinde oturmak için diz çöktü ve eteğini yukarı çekti. Genç bir adam masaların üzerine meze tabaklarını sıralıyordu. Çaprazında ise bir kadın tabağına gömülmüş, kendisine sunulan yemekleri yiyordu.

Çantasını açtı ve bir sigara çıkardı. Çatıda gemi penceresi gibi bir pencere vardı ve camın arkasında da kurşuni gökyüzü. Kalın budaklı çıplak dallar güçlü rüzgârda çırpınıyordu. Başını yastığa yaslamış, hiçbir şey düşünmeden telleniyordu. Daha sonra kültablasını almak için alçak masaya iki büklüm eğildi. Sigarasını bir iki kez silkti; külleri düştü. Ve o zaman onu gördü: Masanın ucunda altın başlı bir böcek vardı. Işıktan bir top onu kutsal bir ışık halkası gibi sardı ve göz kamaştırıcı ışınlar minik bedenini yaktı. Eva karnında bir sıcaklık hissetti; sonra bir ürperti ve tatlı bir bıçak acısı. Arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Zihninde düşüncelere benzeyen çeşitli görüntüler oluştu. Her biri birbirinin içinden kayıyordu, acelesiz, ıstıraplı. Başka görüntülü düşünceler derinlerden yaklaşıyor ve yeni gelen ışığını yaymak için yatıştırıcı bir güvenle sırasını bekliyordu, benzersiz olduğunu ve eşsiz bir anlam taşıdığını bilerek. Ardından potada zayıflayarak akıyordu, yerini muhteşem renklerle gelen başka bir ışıltılı düşünceye bırakarak. Kırsalda bir ev gördü. Sonra büyükannesini; büyük, sakince yaprakları olan bir ağacın altında ona Fransızca öğretirken. Yapraklar masmavi gökyüzüne uzanırken hafif bir meltem esiyordu. Yaprakların damarları avuç içi çizgileri gibi görünüyordu. Büyükannesi artık yoktu; yalnızca kendi elleri vardı, bir erkeğin kare parmaklarına benzeyen. Cildi kırışmıştı, boğum boğumdu. Saniyeler içinde biraz daha yaşlandı. Başparmağı eğrildi; tırnakları çizik çizik sarıya döndü. Ellerimin tarihçesini görüyorum, dedi kendine. Parmaklarının giderek daha da deforme olduğunu görmeye tahammül edebilir miydi, bilmiyordu. Avuç içleri ağaç kabuğu gibi soyuluyordu. Avuç içindeki hayat çizgisi işaretparmağının altında kesiliyordu, ancak bunda korkacak bir şey yoktu ve anlaşılırdı çünkü elleri artık çok küçük, tumbul ve

neşeliydi. Asla kendininkine benzemediğini düşündüğü bir göğse benzeyen, hassas ve şeffaf bir ete dokunuyordu. Hafif soğukta ürperen titrek göğüs derisini ve ısınmaya çalışan kırıl-gan bebek ellerini ancak onlara dokununca hissedebiliyordu.

Birisini ona bir şeyler söylüyordu. Gözkapakları ağırdı ve ışık hâlâ derisinin altındaydı. Çok geçmeden o da konuşmak istedi ancak yapamıyordu.

Ses ısrar ediyordu.

“Beni rahat bırakın” dedi usulca.

Gözlerini açtığıında, büyük burunlu eleştirmeni onu süzerken gördü. Zillerin sesi ve derinlerde hayvanın çaresiz hırlaması daha güçlü duyuluyordu. Hrrr... Hrrr... Hrrr... Arkasından bir kadın belirdi ve ona bir kadeh şarap ikram etti.

“Dostumuz Nirvana’ya ulaşmış!” dedi adam, serçe parma-ğını uzatıp bardağı alırken.

Ceketinin arkasından kadın ona umursamaz bir bakış attı. Hrrr... Hrrr... müzik çalıyordu ve eşzamanlı olarak ziller durma-dan çınılıyordu.

“Sanırım bizi buldular” dedi eleştirmen. Çok keyifli görü-nüyordu. Şarabından bir yudum aldı ve çenesi burnuna doğru büzüştürdü, “Her şeyi biliyorum” diyordu burun. “Seni iyi bi-liyorum.” Sonra Eva’ya sırtını döndü.

Dışarıda rüzgâr sert esiyordu. Dallar pencerenin camını süpürüyor; hızla geri çekilip tekrar tekrar vuruyordu. Eva yas-tığın üzerinde oturuyordu. Masanın üzerinde kül tablası ve birkaç kırmızı peçetenin olduğu yarı dolu bir tabak vardı. Altın böcek sönmüş ve kaybolmuştu. Eliyle tabaktan bir sosis aldı, daha sonra da bir *tiropita*.^{*} Acıkmıştı. Ama yiyecek pek bir şey kalmamıştı. Sesler deliyordu kulaklarını, kahkahalar, çığlıklar, gümbürtüler... Eteğini çekti ve kalkmaya karar verdi. Tavan arası insan kaynıyordu. Çoğunun elinde bir tabak ya da bardak, yüzünde ise şehvet vardı; doyumsuz bir ifadeyle birinden öbü-rüne atlıyorlardı. Zemin katta gördüğü sarışın kadın, beyaz fil gibi bacaklarının üzerinde dönüp duruyordu kendi başına. Onun arkasında bir adam başını öne eğmiş dans ediyordu, ancak bu Nikos değildi.

* Yunanistanda çok sevilen peynirli bir tür poğaç. (ç.n.)

“Bu kadar saf, bu kadar ikiyüzlüce saf!” dedi eleştirmen, bardağıyla bir el hareketi yaparak. “Gezegeni on yalan ile nasıl mahvedersiniz, yazsaydı daha samimi olurdu.”

“Ben artık çöpleri ayırmaya başladım. En azından plastik eşyaları ve pilleri” dedi yanındaki kadın. Uzun, hüznümlü bir yüzü vardı ve lale şeklinde bir etek giymişti.

Bu konuşulanlar Ev’ya tanıdık geldi. Eleştirmen, pazar gazetesinde yayımlanan akademik bir makale hakkında konuşuyordu. Makalenin başlığı “Dünya Gezegeni: Geri Sayım” idi ve herkesin evinde uygulaması gereken on adet tedbirden bahsediyordu. Önce kendisi okumuş, sonra da okuması için Nikos’a vermişti.

“Ama bunun tamamen siyasi bir konu olduğunu anlamıyor musun, tatlım?”

Derin dekolteli ve göğüs çatalında mavi bir gül takılı başka bir kadın yaklaşmış, tartışmayı dinliyordu. “Elimizden geleni yapalım” dedi.

“Güzelliğine” diye güldü eleştirmen kadehini kaldırırken. “Büyük sermaye tedbir almaya mecbur edilmezse çevreciler bir gün hepimiz çöp toplayıcı haline gelmeden önce sizi çöpçü olarak görevlendirirler! Ama onları kim zorlayacak? Size sorarım. Bu muhallebi çocukları mı? Şu an büyük sermayeye meydan okuyacak bir toplumsal güç bulunuyor mu? Tanrı Marx iyi söylemiş.”

“Onun Londra’daki mezarına gitmiştim. Çok bakımlıydı” dedi mavi güllü kadın. Kaşları kalkmış ve sanki alınına yapışmıştı.

“Ben de” dedi başka bir kadın. “Hampstead’teki Highgate Mezarlığı’nda, değil mi? Hemen yanında inanılmaz bir mağaza bulup bir Gautier ceket almıştım. Resmen bedavaydı!” İç geçirerek ceketinin kollarına baktı ve kollarını sıyırdı. “Dikkat etmemiz gereken diğer şey elektrik” diye ekledi.

“Evimdeki ampullerin birçoğunu tasarruflu ampullerle değiştirdim.”

“Stand by daha fazla enerji harcıyor.”

“Ha ha” diye güldü eleştirmen. Sırtını duvar kâğıdındaki Kali tanrıçalarına yasladı. Kadınları sempatiyle dinliyordu ancak